

Draginja Urošević

MAJČINA DUŠICA

VIŠNU I BILJANA

Višnu, stari bog praotaca
 smišlja za južnoslovensko pleme Biljanu.
 Ljubav cveta iz prijateljskih razloga,
 vedrine i spokoja, srebrnine i zlata.
 Ko voli predanja taj roni po rekama
 među stanovnicima koji ne dosežu more.

LAHOR I GRANJE

Lahor i granje se prepliću,
 jedni druge potajno mirišu.
 Lahor zabole ruke od trnoružice
 i nikad ne prestanu da bolom mašu.
 Lahoricu zabole bele dojke
 od prisluškivanja prolećnih šapata
 i nikad ne pristanu da se skrase.
 I lahor i lahorica nose po jagnje u zubima,
 beli cvet đurđevka i mirišu ga
 za dana, za noći, za sutona i osvita.
 Neka je blažen svaki lahor pokret
 koji tare o vedrinu i sjaj moćnih proleća.

IZVINJENJE ZLATOKRILIM RUŽAMA

Izvinite, zlatokrile ruže u vrtu,
 što nezalica, neuka, zasenjena drugim sjajem,
 htedoh i vređah boje vaših lica
 punih rose među svijenim laticama
 sakupljenih u tami vrta, ispod prozora,
 što ne razumeh da hoćete, mile i uzorne
 da u moju sobu unosete mirise i razne boje.

Izvinite zlatokrile ruže u vrtu,
što vas dostojno ne plevih i zalivah
da vaši trnovi zauvek budu Mesečevo telo.

Izvinite zlatokrile ruže u vrtu
što nasrtah na vaše bezazlene trnove,
neznalica u svetlosnim i Mesečevim sjajkanjima.

HRAST I OLUJA

Sunce ode na dugo putovanje kroz noć,
sitne zvezde zažmirkaše u mrklini
i poče kišica bez zastanaka među oblacima.
Nebo zažmure na jedno oko, zažmure na drugo,
besni oluji zahujaše i zamrsiše predele.
Popadaše lipe, borovi, jelike, niska zimzelen
u zemlju utonuše kukureci, ljubičice i jaglike.

Samo stoletni hrast, drvo predaka i potomaka,
puče na dvoje, na troje, i ostade da životari,
drvo-crkva u polomljenoj, zamršenoj šumi
i jedva čujnim glasom priča o vekovima unazad
i postojano, dostojno sunčane obesti, budi nadu
kod retkih stanovnika opustelog luga, nekad bujnog,
sa zvezdicom Danicom visoko na domaku dogledu.
Kad minuše gorski oluji i zađoše za sanak,
ishodi Sunce, hrast podiže, utrnulo rastinje bodri.

KADIFICE SE OPORAVLJAJU OD GRADA

Puče grom iz vedra neba, olujni oblaci se sakupiše
i grad poče tuču po vrtu, po vratu kadifica.
Maleni samotni cvetovi u boji cigle i cimeta
umalo ne polomiše stas i lepotu cvetića.
Kad Sunce dođe i smotri u vrtu kadifice,
šalje im hiljadu i jedan nežan poljubac,
podstiče vetrić da po bašti leči rane duboke,
sokove iz zemlje priziva da im ulije snagu.
Prodaše dani Suncem osedlani, kadifice pognute
u visinu Zornjače digoše glavice i zapevaše
Suncu, vetriću, zemaljskim sokovima i visovima.

RUŽA LEPA VIDA

Raskošna žuta ruža, nazvana lepa Vida,
među sočnim, među slatkim dinjama zacvastala.
Udvara joj se bujnoj mirisni krin, po imenu lepi Rade.
Ona uvredljivo prikuplja latice u čvrstu odbojnost.
Dođe dan da je Sunce prosi, šalje joj žarki pozdrav.
Ona uvredljivo prikuplja latice u čvrstu odbojnost.
Mesec joj kradom noću šalje plavi srebrni oreol.
Ona uvredljivo prikuplja latice u čvrstu odbojnost.
Raskošna žuta ruža, nazvana lepa Vida,
bujala, cvala, negodovala, proscje odbijala i precvetala.
Kad miholjsko leto dođe zove Sunce da je pogleda,
ono joj milo odgovara da ima drugu verenicu.
Zove Mesec da joj kradom u nedra spusti poljubac,
on joj odgovara da se jednoj hrizantemi udvara.
Zove lepog Rada da joj nevestinski venac donese,
odgovara joj krin-delija: oj, zar ne znaš, lepa Vido,
ja sam već godinu dana oženjen, oženjen belom Radom,
u kolevci čedo nijamo i u nežnosti klijamo.

MAJČINA DUŠICA

Majčina dušica u dvorištu rasla,
društvo joj prave bosiljak i lepa kata.
Ružičast zvonast cvet bosiljku se udvara:
oj, bosioče, Ti mirišeš po oltarima
i Tvoju miru poznaju naši veliki oci i mati.
Bosiljak joj milo odgovara; oj, još latinska travo,
Ti budi u mojoj blizini da mi pozajmiš boju
jer ja pristojnog ruha ne imadem
a ulazim u domove svečanikom i u oltare,
da podelimo radost nade i visinu ushita.
Odgovara mu majčina dušica, sluša lepa kata:
Daću Ti boje, mili delijo, da zarumeniš,
dozvoliće mi iz bokora tri godine stara nana.

BOSILJAK

Bosiljak rastao u dvorištu, baš tu na prozoru,
beru ga i čuvaju u lepim kutijama i vezicama,
na skrovitim mestima, za čaj, za crkveni obred,
za miris u bračnoj ložnici kad selen napusti sezonu,
zima zaveje pragove i kaldrme,
trgove i mostove, kad biljka mirisnica,
u isti mah na raznim kućnim mestima,
u raznim naseljima, svečanostima i običnostima.

ZOLJA

Zolja sviknuta slatkom stasu kruške
prolebdi celi trougao leta da sleti,
bez oslonca na stranice juna, jula i avgusta
u kojima joj je dom ispunjen zuj-tišinom.

Zolja orna za lebdenje i dnevnu nesanicu
tek u noći spusti krilca u tiho gnezdašće.
Čeka je zračno obilje plitkih soba
u kojima se niti svile svijaju na kalemcad.

Slatka ljubav zolje i kruške tihasta je
i pamti suncem razliveno i sneškom razriveno
obilje junskih, julskih i avgustovskih naklona,
obešenih o tihaste lelujave grančice-tišćice
i otkinute sa sunc-ležaja voćne zrelice.